

אי זוגי

פרקי עבודה זוגית במעגל השנה

שמואל ומירב שפירא

אי זוגי

פרקי עבודה זוגית במעגל השנה

Shmuel and Merav Shapira

E-Zugi

A Relationship Guide for the Jewish Year

© כל הזכויות שמורות למירב ושמואל שפירא, 2018

ספרי מגיד, הוצאת קורן

ת"ד 4044 ירושלים 9104001

טל': 02-6330530 פקס: 02-6330534

www.maggidbooks.com

עורכת ראשית: גילה פיין

עורכת משנה: שירה פינסון

עריכה לשונית: שדמה קדר, דנה רייך, אפרת גרוס

עימוד: עדי רובין

איורים: דוד באשר

עיצוב: תני ביער

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני, או אחר כל חלק שהוא מן החומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

מסת"ב 3-264-526-965-978 ISBN

נדפס בישראל 2018 Printed in Israel

תוכן העניינים

vii	הקדמה
3	תשרי להיוולד מחדש
21	מרחשוון על הדרך
37	כסלו בית של אהבה
51	טבת לצחוק ולכעוס
69	שבט אש אוכלתנו
87	אדר מה שרק אני והוא יודעים עליי
103	ניסן אביב בלב
117	אייר מחוברים
133	סיוון ימין-שמאל-ימין
149	תמוז רואים עין בעין
165	מנחם-אב השמיעיני את קולך
181	אלול מרחבים של סליחה
195	אודות המחברים

הקדמה

"בוקר טוב, בהצלחה, תיהני", הוא אומר לה.
"תודה", היא עונה, "מקווה שילך לך טוב היום. מתי
אתה חוזר?"

"תלוי בעומס, מקווה להיות בבית בשבע".
הם מתעכבים עוד רגע קצר ליד הדלת, היא עם התיק
תלוי על הכתף, הוא עוד לא סיים להתארגן.
"ביי",
"ביי.."

היא יורדת לרכב, מתניעה ומסמנת לשלום.
"רגע, שכחת את האוכל?", הוא צועק. אבל היא כבר
נסעה.

הוא נכנס הביתה, ממשש את שקית הניילון, הולך לחפש
את הטלפון הנייד כדי להתקשר אליה.

באותו רגע הוא פשוט אוהב אותה, הרגע זה ממלא אותו.
הוא דואג לה, היא חשובה ויקרה לו.
והיא, היא חושבת עליו, מקווה שילך לו טוב היום.

כתבנו את הספר הזה בשבילם, בשבילכם, וגם בשבילנו.
אפשר ליטול מהאהבה עוד חופן, לדלות ממנה יותר, לגלות
את אוצרותיה העמוקים. הדרך לעומקים של האהבה עוברת
בתחנות שונות, ואחת מהן היא השיח בינינו - שיח שנוגע,
שפותח, שמפגיש.

הדיבור שלנו מקרב. המילים עוברות מכאן לכאן ונושאות
אותי אליך ואותך אליי. החיפוש אחר מגע מילולי עמוק הוא
חלק מהרצון שלנו לבנות יחד אהבה; לבנות יחד קשר שיחזיק
מעמד לא רק אל מול אתגרי הזמן, אלא יעמיק את עצמו, יפעם
חיים, יאיר את קירות הלב.

הדרך שלנו ליצור שיח שחודר אל מעבר לשגרת חיינו
וממלא אותנו היא על ידי לימוד משותף. כל עשייה משותפת
מקרבת, ולימוד משותף מחבר את כיווני המחשבה השונים.
זוויות הראייה, התפיסה והחשיבה המקוריות של כל אחד
מאיתנו מפרות את הדיון, והוא מוליד תובנות משותפות. כמו
ילד, גם תובנה משותפת נוצרת מחיבור ויצירת חיבור.

כאשר למדנו יחד מדרשים ואגדות של חז"ל, נכנסנו
לעולם תמיר רב־ממדי, רב־שכבתי; עולם שעולה לפסגות
הגבוהות של המחשבה היהודית - ומשם יורד אל תוך מעמקי
הנפש ומגיע עד למציאות החיים המשותפים שלנו. בספר

הזה אנו מזמינים אתכם להצטרף למסע שערכנו, לטייל יחד במקורות; לחשוב, להתבונן, לחקור ולהגיע דרכם אל תובנות לחיכם הזוגיים.

הספר עוקב אחר שנים־עשר חודשי השנה. הוא מזמין אתכם מדי חודש בחודשו לערוך מפגש זוגי סביב התוכן שמופיע בזמן. הזמן, כמו האדם וכמו העולם, הוא יציר נברא בעל תכונות וסגולות. אינו דומה יום של חול לשבת, אינה דומה ראשית שנה לאחריתה ואינו דומה חודש אדר לחודש ניסן. לכל זמן אופי ייחודי משלו.

על פי הקבלה, לכל חודש יש מאפיינים שונים: אות, חוש, איבר, צירוף של שם הוויה ומזל. מאפיינים אלו מלמדים אותנו על מהות הזמן שאליו נכנסים בכל ראש חודש. דרך ההתבוננות במהות זו אנחנו פוגשים את הזוגיות כיסוד משמעותי באופיו המיוחד של החודש.

סביב רעיון מרכזי שמתאים לכל חודש אנו מציעים לכם מפגש קליל, שפותח את השיח באמצעות שאלות משעשעות, משיל מעלינו את השגרה ומקרב אותנו זה לזה. בהמשך אנו מציעים לכם עולם של תוכן מעורר. בחרנו מדרש, אגדה או משל מן המקורות, ואת אלו אנו רותמים להבנה של חיינו הזוגיים, כפי שהם כאן ועכשיו.

כמטפלים זוגיים אנו רואים את המציאות הזוגית על שלל גווניה, את ההתמודדויות הרבות שהיא מזמנת ואת היופי שבה. שילבנו בכל פרק פיסת חיים מהקליניקה, פיסה הבנויה מפסיפס סיפורים של זוגות שונים (כמובן שהשמות והפרטים

ברויים). התמקדנו בקונפליקט ובפשרו, מתוך אמונה שכולנו עוברים תהליכים דומים, וההבנה של התהליכים האלו מצמיחה אותנו כזוג. בסוף כל פרק הוספנו שיעורי בית מעשיים לחיזוק העבודה הזוגית של החודש.

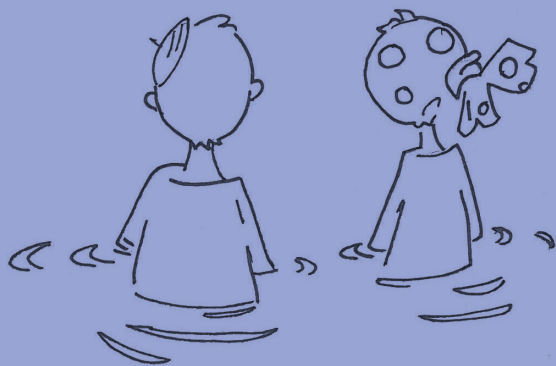
אנו רוצים להודות לשותף השלישי, רבנו של עולם, אשר משרה שכנינו בינינו ומאיר חיינו בתורתו. להללי ועתי, שלהבת, אורי, נאווה, רנתי, חן, מעין, נסיה, כרמי - כפרה עליכם! אתם האור של חיינו. להורינו שהכול משלהם! לרבנו הרב יצחק גינזבורג על המעין הנובע שלא מפסיק להרוות אותנו. לשרה אליאש, שהובילה את החזון של לימוד ועבודה זוגית במיזם 'חברותא בקפה'. למאות הזוגות שבחרו להשקיע בכניית הזוגיות שלהם, לקחו חלק בחברותא והפרו אותנו בקריאה ייחודית ובעושר אנושי. לזוגות שנתנו בנו אמון והכניסו אותנו אל הקודש פנימה, במסעות זוגיים בעתים של זריעה בדמעה וגם בעתים של קצירה ברינה.

להוצאת מגיד ובראשה ליהושע מילר וגילה פיין, שפשוט החליטו להוציא אותנו לאור. לעוסקים במלאכה: העורכות שדמה קדר, דנה רייך, אפרת גרוס ושירה פינסון, המאייר דוד באשר והמעצבת תני בייער.

ואחרונים חביבים, לכם הקוראים - אשר במשך כתיבת הספר הזה רחשה על שפתותינו התפילה להצליח ללבות את האהבה בליבכם.

באהבה מעומק הלב,
שמואלי ומירב

תשרי

להיוולד מחדש

ראש חודש תשרי משמש כראש לכל השנה, ופותח את הימים הנוראים. החג מתמלא הוד של קדושה בתקיעת השופר, שנעה מן המיצר אל המרחב. צליל השופר טבעי. בשופר עצמו אין עבודה מלאכותית ומעורבות אנושית. אין צורך לנגן תווים או לסגנן את הצליל, רק לנשוף בחוזקה - לתקוע. בתקיעה הזאת מכניס התוקע את עצמו, את כל כולו. הוא תוקע את תמצית כוח החיים שמצוי באוויר שבריאותיו; תוקע עד שלא נותרת בו טיפת אוויר, עד שפניו אדומות, ובתום התקיעה הוא חייב להשיב לעצמו את נשימתו - נשמתו, שהוציא בתקיעה.

התקיעה דומה לצעקה שאדם צועק מתוך תקווה (לעתים קלושה) שמשהו ישמע אותו, ובה הוא מכניס את כל אמונתו. כמו חייו של האדם, שתחילתם בצעקת הבכי הראשון שלו, גם השנה שנולדת מלווה בצעקה, בקריאה אנושית מלאת תהייה, מלאת געגועים למציאות הבטוחה שממנה היא באה.

השנה החדשה אינה ממשיכה את השנה שעברה - שאלמלא כן לא הייתה זו שנה חדשה. היא מגיעה ישירות מאותה הנקודה של הבריאה בראשית העולם. תחושת התחדשות עוטפת אותנו, מכיוון שהבורא החליט לברוא מחדש את הקשר בינו לבין הנבראים.

א' בתשרי אינו יום בריאת העולם, אלא יום בריאת האדם. זהו היום שבו נוצר, יש מאין, הקשר בין הבורא לבין הנבראים - האדם והעולם כולו. תכליתה של כל הבריאה היא בקשר הזה, אך בריבוי התהפוכות והתמורות במהלך השנה שעברה, לעתים נדמה ששני הצדדים התייאו מן הקשר. הבורא כביכול חדל מלהתאמץ. תחושת הסתלקותו וההחמצה שמתלווה לה מורגשות בכל תוקפן בתשעה באב. במקביל, גם האדם כבר התייאו מעצמו ומן הסיכוי שלו לעמוד בקשר העוצמתי הזה.

תקופת סוף השנה מלווה בגישושים הדדיים של "אני לדודי ודודי לי". מתשעה באב ועד ראש השנה מתרחש מתחת לפני השטח ניסיון למצוא את המילים הנכונות, לקרב את הלבבות ולבנות אמון מחדש. אנחנו תוהים: איך ניפגש מחדש? האם זה יעלה יפה? האם נוכל לסלוח? האם נדע לבקש סליחה? תקיעת השופר היא הרגע שבו שני הצדדים מתחייבים מחדש לקשר הזה. זו צעקת התקיעה שלנו, וזו גם התקיעה של ה' לקראתנו - "דודי לי".

ברגע שתינוק נולד וזועק את בדידותו, מתמלאים הסוככים רצון לעטוף אותו, לחבקו ולנשקו. יחד עם לידת התינוק נולד לנו קשר חדש. הרצון לחבק נובע מחוש המישוש,

שעל פי ספר יצירה הוא החוש המיוחד שקשור לחודש תשרי. חוש המישוש הוא הראשוני ביותר בחוויית האדם, הוא קודם לחושים האחרים.

בכתבי הקבלה מכונה חוש המישוש 'חוש התשמיש'. המילה 'תשמיש' אצל חז"ל משמשת לתיאור הקשר הכי אינטימי בין איש לאשתו. תשמיש המיטה הוא שיאו של חוש המישוש, והוא היוצר והמחולל את תהליך הולדתו של האדם. כמו רגע הלידה, גם ראש השנה מביא לידי גילוי התרחשות קדומה ונסתרת. תשעה חודשים קודם לכן, בזמן הכי חשוך של השנה, בחג החנוכה התחולל ההריון אשר הופך ללידה של העולם בראש השנה ומזמן לכולנו התחלה חדשה. השנה כולה היא סיפור של זוגיות. אנו מגדלים במהלכה את הזוגיות שלנו: פורחים, קמלים, נופלים, קמים, כועסים, שמחים, מתגעגעים ושוב, מתחבקים ו - נולדים מחדש.

תרגיל חימום זוגי

זמן: 10-15 דקות

מצב הרוח: קליל, שמש מחייכת לפרקים, צחוק מתגלגל מומלץ
היעד: לשים לב לפרטים השוליים בחיינו שעושים אותם יפים
אזהרה: מכיל עקבות של אירועים מהעבר

שנה היא מלשון שינון, חזרה, אך גם מלשון שינוי. אנו משנים את מה שעשינו בשנה שעברה. פירוש נוסף הוא מלשון שניות, ניגודים. אנו נתונים בקונפליקט ובתהייה לאן פנינו מועדות בשנה הזו. אנו שואלים את עצמנו לאור פירושים שונים אלו:

- באיזה תחום בחיים אני מרגיש/ה שאני הכי זקוק/ה לשינוי?
- על איזו חוויה מהשנה שחלפה הייתי חוזרת/ת (שונה) שוב, בתחום הזוגי ובתחום אחר כלשהו?
- איזו התלבטות/קונפליקט מהשנה שחלפה נשארו לא פתורים?
- איזה קטע מתוך השנה הייתי רוצה לראות שוב ושוב?
- איזה אירוע השנה היה המפתיע ביותר?
- מה התפילה שלי על בן הזוג לקראת השנה החדשה?

קטע לימוד

זמן: 15-20 דקות

מצב הרוח: ערמומי, חושב, מחויך

היעד: קריאה והתבוננות עד שיתגלה החידוש שמחכה לכם שם
מכיל: משל, נמשל, שועל וטעימה מחוויית הימים נוראים

פעם אחת כעס המלך שבחיות על חיות, ויעצו מי ילך לפייס את המלך. אמר השועל: אני אלך [עמכם] לפייס את המלך שיש לי ג' מאות משלים כו', ובסוף אמר השועל ששכח הכל, וכל אחד יפייס המלך כפי כוחו. וכוונתו [של השועל] היה שייכנעו למלך [וילכו לפייסו]. ועל כן אמר תחילה שידוע כדי שילכו. והוא הנכון שאמר הבעל שם טוב משל על בעלי תפילות בימים נוראים, שלא יסמכו עליהם בני העולם, רק ישתדל כל אחד עבור עצמו (כתר שם טוב, לה).

שאלות ללימוד זוגי

- נסו להשלים את הסיפור - מדוע כעס "המלך שבחיות"?
- מדוע עשה השועל מה שעשה?
- מה לדעתכם היה קורה אלמלא עשה השועל מה שעשה?
- מה התועלת במשלים בשביל לפייס את המלך?
- מדוע הבעל שם טוב משתמש במשל?
- כיצד אתם מבינים את האמירה של השועל "ששכח הכול" בנמשל על בעלי התפילה?
- האם לדעתכם יכול היה השועל לפייס את המלך?
- איזה רווח יש בכך שכל אחד מפייס את המלך בעצמו?
- האם המשל פוגש גם את הימים הנוראים שלנו? באיזה אופן?

קצת מהלימוד שלנו

שמואלי: יש הרבה סיפורים על הבעל שם טוב שהיה בעצמו בעל תפילה בימים נוראים, ויש לשער שבמשל הזה הוא מספר משהו גם על עצמו.

מירב: כנראה. הוא מספר שהוא 'מסדר' אותנו, זה מוזר. אם רוצים 'לסדר' מישהו לא מספרים לו על כך. שמואלי: אל תדאגי, עד השנה הבאה כבר נשכח את הסיפור. מירב: כן אבל מה עם השנה הזו?

שמואלי: טוב, זו באמת שאלה. למה הבעש"ט עושה זאת? מירב: נראה לי שהוא רוצה לשנות את החשיבה הרגילה שלנו על התפילה.

שמואלי: מהי החשיבה הרגילה שלנו? יש בעלי תפילה שמובילים את התפילה וכל אחד מתאמץ בתפילה שלו. כולנו יחד עושים את התפילה למה שהיא. זה נשמע דומה למדי למה שהבעש"ט רוצה שיהיה. האין זה כך?

מירב: לא, זה המצב הקיים. הבעש"ט רוצה להפוך את המצב. מה שאתה חושב שקורה בתפילה, לא קורה באמת. אתה הולך לתפילה בבית הכנסת והוא אומר לך: אין כזה דבר.

שמואלי: מה זאת אומרת?

מירב: המצב שתיארת לא נקרא תפילה, לפי הבעש"ט. המצב הרגיל אלו ה"מְשָׁלִים" שאנחנו מאמינים כי הם יעזרו לנו בכואנו אל המלך. אבל התפילה שבאמת עולה לפניו היא משהו אחר. רק התפילה האישית, זו שהאדם

מתפלל בעצמו ומדבר עם ה' ישירות, נקראת תפילה. כל השאר זה דמיון.

שמואלי: זה קצת חריף. את אומרת שאין תפילה בציבור? אין חשיבות לבית הכנסת? למניין? לחזנים יראי השמים באמת? מירב: ממש לא, יש לכך חשיבות גדולה! החשיבות של התפילה בציבור היא מתן אומץ וכוח ללכת לדבר עם המלך. אבל רק הדיבור הישיר הוא תפילה, כל השאר זה תפאורה; כל מה שקורה עד לרגע שבו אתה עומד ישירות מול המלך זה לא תפילה, אלא רק הכנה לתפילה.

שמואלי: בעצם הבעש"ט בעצמו מופיע במשל. באמירה של השועל שהוא "שכח הכול" הוא בא ואומר לנו שהמשלים לא יעזרו ושנחנו חייבים לדבר עם ה'. בעצם, נשאתם לבד מול ה', כל השאר לא יועיל. קצת קשה לי לקבל את הנקודה הזאת.

עד עכשיו חשבתי שאנחנו הולכים לתפילה, אבל התפילה קיימת בכל מקרה. היא תהיה גם אם לא נגיע בזמן. היא תתחיל בשעה מסוימת ותיגמר בשעה מסוימת. אם נבוא או לא נבוא זה לא דבר שיכול להשפיע על קיומה. אנחנו רק חלק מציבור המתפללים. אבל לפי דבריך, הבעש"ט אומר שאין כזה דבר להיות חלק מהציבור בתפילה. כל אחד הוא עולם שלם, ותפילה זו התרחשות שחלה אצל האדם, שהוא עולם ומלואו, שעומד ישירות מול ה' ומדבר עמו. ואם זה לא קורה, בעצם לא קרה דבר?

מירב: נכון. כלומר, תפילה בציבור איננה תפילה שמצטרפים אליה, אלא היא התוצאה של אוסף התפילות של היחידים.

אינני יכולה להצטרף לתפילה, אבל אם אתפלל באמת ואהיה בקשר ישיר עם ה', התפילה שלי תיכנס לתוך סל התפילות של כל המתפללים. אם לא, התפילה בציבור לא תעזור לי. המטרה של התפילה איננה שה' יפסיק לכעוס עלינו (את זה אולי בעלי התפילה אכן מסוגלים לעשות עבורנו). אצל הבעש"ט תפילה היא המפגש הישיר עם ה'. תפקידו של בעל התפילה הוא לגרום לכך שהמתפללים יעמדו מול ה' באמת ולא יסמכו עליו. מי שלא התפלל, מי שלא דיבר עם ה' באופן ישיר, הפסיד את המפגש. אולי בזכות מתפלל אחד שנפגש עם ה', הקב"ה יסלח לציבור כולו, אבל לא זה הדבר החשוב. הקשר של כל אחד עם ה' הוא המדד הקובע.

שמואלי: אז גם המטרה, לפי הבעש"ט, היא שונה. אם חשבנו שהמטרה היא שה' לא יכעס, עכשיו מובן שהמטרה באמת היא הקשר הישיר: "שייכנעו למלך". הכניעה היא ההכרה שיש כאן מלך ושאתה עומד מולו ישירות. אף אחד לא חוצץ בינך לבינו. ממילא זה יוצר מיד כניעה מול הגודל של ה'. הכניעה היא הביטוי הכי חזק לנקודת המפגש עם ה'. אם חוויתי מפגש ישיר, קודם כול חוויתי את הכניעה שלי מולו, מול האינסופי, ורק אז אני יכול לדבר. כל עוד נדמה לי שאני מוגן מפני ה' על ידי באי בית הכנסת ובעלי התפילה, אני יכול בתוך תוכי לא להיכנע בפני ה' ולא לפגוש אותו ישירות. אבל אז גם לא יקרה אצלי דבר, הכול יהיה דמיון בלבד.

מירב: הדבר המופלא הוא שלא רק לנו הבעש"ט משנה את הראש, אלא גם לבעלי התפילה. הוא אומר להם שניהול התפילה בציבור צריך להיות מכוון לזה שהם, כבעלי תפילה, לא יהיו משמעותיים בכלל. אין ערך למעשיהם אלא כאמצעי שיגרום לדבר האמיתי לקרות. כמה ענווה צריך כדי להיות בעל תפילה לפי הבעל שם טוב. עכשיו אני מבינה מדוע ציינת בהתחלה שהוא היה בעל תפילה. הבעש"ט מספר לנו בעצם על עצמו, שהוא אינו עושה דבר, ושכל מה שנדמה לנו שקורה כשהוא עומד על הדוכן, לא באמת קורה. רק התפילות שלנו הן מה שקורה באמת.

שמואלי: וגם מה שקורה בינו לבין ה' הוא אמיתי. כל מה שקורה בינו לבין המתפללים איננו העיקר. המחשבה שהוא בא במקומנו אינה נכונה.

מירב: אתה יודע, השנה אבוא אחרת לבית כנסת. ללמוד את המשל על השועל משמעו להסתכל על הכול באופן שונה: מהי תפילה, מהו קשר עם ה', אפילו מי אני!

מעשה שהיה: אהבה בפעולה

חודש תשרי הוא זמן של ניקיון פנימי. אנו עומדים להיפגש עם המלך, ורוצים לבוא מצוחצחים ככל האפשר. גם אצלנו בבית ישנם זמנים מיוחדים כאלו, של צחצוח והתכוננות מעבר למה שבשגרה. כשאימא של מירב מגיעה לביקור, הבית נתקף חדרות ניקיון תזזיתית. פינות שהלכלוך כבר חשב שהוא הבעלים היחיד שלהן זוכות לכיבוש מחדש, ושמואלי תוהה בכל פעם: "מה קורה פה? אימא שלך לא רוצה שתשתגעו כשהיא באה, למה את בלחץ?" אבל זו תכונה טבעית לנו, לרצות שהבית יהיה נקי. גם אם איננו מסוגלים להתמיד בכך לאורך כל השנה, ישנם זמנים שבכל זאת אנחנו מצליחים להפוך את הבית למוזיאון, וריח אקונומיקה באוויר.

אולם, ישנם בתים שלאורך כל השנה מוכנים לביקור מלכותי. הבית של בועז ורינה - בכל זמן שתיכנסו אליו תרגישו שהרגע סיימו לשטוף אותו. גם בועז וגם רינה אוהבים ניקיון, זאת לא הבעיה שלהם. הבעיה היא שרינה אוהבת ניקיון טיפה יותר מבוועז, ממש טיפה, אך הטיפה הזו חשובה לה כל כך! אם בועז הולך עם ידיים רטובות בין הכיור למגבת ומטפטף טיפה, היא תעיר לו, גם אם היא יודעת שהוא ינגב את הטיפות אחריו. אם הוא אוכל בסקווית, היא נלחצת מהפירורים שהוא מפזר, ואם מישהו דופק והוא הולך לכיוון הדלת עם הביסקוויט ביד, היא כבר ממש נפגעת אישית: "אם היית אוהב אותי ואם הייתי חשובה לך באמת, לא היית עושה זאת. אתה יודע שאני לא סובלת את זה".

האם רינה חושבת שבועז לא אוהב אותה? לא. אבל היא מצפה שיהיה רגיש אליה בנושא הזה. בועז מצידו אוהב ניקיון, אבל ההערות של רינה מוציאות אותו מאיזון. הוא מבין ומשתדל אבל הוא לא רובוט, והבית הוא מקום שחיים בו ולא חלון ראווה. הוא אוהב אותה ואכפת לו ממנה, והוא גם מוכן לדברים שנראים לו קצת 'משוגעים', אך מה שרינה דורשת ממנו נראה לו לא סביר בעליל.

כשבועז תיאר בפנינו את הסיטואציה הוא טרח להסביר עד כמה הדרישות של רינה אינן הוגנות בעיניו, דווקא משום שהוא אוהב ניקיון כמוה, ליתר דיוק, כמעט כמוה.

בועז ורינה, בני 26 ו-27, נשואים שלוש שנים וגרים בבית גדול ומטופח. בועז עובד בבנק דיסקונט ורינה בחברת החשמל. ההורים של בועז 'קצת עשירים' כהגדרתו, וזה מה שעזר להם לבנות בית ולהתחיל את החיים המשותפים מנקודת פתיחה טובה. יש להם בת אחת ורינה בהיריון מתקדם. בועז הוא זה שדחף לכך שהם ילכו לייעוץ זוגי.

ההתרשמות שלנו מהשיח בין רינה לבועז הייתה שבועז לא אומר את מה שהוא באמת חושב. דווקא מכיוון שהוא מזדהה עם רינה, אוהב אותה, עוזר ושותף בבית, הוא לא מצליח לבטא את מה שהוא רוצה, מצפה וחושב. לאחר מספר פגישות עם בני הזוג החלטנו להקדיש את רוב זמנה של הפגישה שנתאר בפניכם לבועז. ביקשנו מרינה להיות קשובה לדיאלוג שאנו יוצרים עם בועז, ואנחנו מזמינים גם אתכם להקשיב לשיח הזה:

שמואלי: מה בעצם רינה רוצה ממך?
 בועז: היא רוצה שאתאמץ קצת יותר.
 שמואלי: ואתה מוכן לכך?
 בועז: כן, רק שיש לי התנגדות מסוימת. לפעמים היא
 מגזימה קצת.
 מירב: אז אתה לא מוכן.
 בועז: נכון, אני לא לגמרי מוכן.
 שמואלי: אמרת לרינה שאתה לא מוכן?
 בועז: לא ממש. אמרתי לה שאני משתדל ושזה קצת
 מוגזם.
 שמואלי: חשוב שתחליט אם אתה מוכן או לא. וחשוב
 שתאמר זאת לרינה.
 בועז: היא יודעת כבר.
 שמואלי: היא לא יודעת אם אתה מוכן או לא, ולמה אתה
 מוכן ולמה לא. היא יודעת שאתה חושב שזה קצת מוגזם.
 בועז: גם אני לא לגמרי יודע.
 שמואלי: אז אתה צריך להחליט. אם אתה לא מחליט,
 אתה מבלבל את שניכם.
 בועז: אבל רינה לא מוכנה שאני אחליט. מבחינתה זה לא
 בא בחשבון. אם אני לא מקבל את כל הגדרות הניקיון
 שלה היא לא מוכנה.
 שמואלי: ואתה? אם היא לא מוכנה להתפשר, אתה מוכן
 לעבוד לפי הכללים שלה?
 בועז: זה מעצבן אותי.

מירב: ו... זאת השאלה, מה אתה מחליט?
בועז: אני לא רוצה לחיות באותה רמת ניקיון שלה.
ההערות שלה חונקות לי את החיים, הן מוגזמות בעיניי.
אבל זה מה שהיא.

שמואלי: אתה מוכן להשתנות? להיות מה שרינה רוצה?
בועז: לא.

שמואלי: אז זה לא ילך. אתם תמשיכו להיות לא מרוצים.
בועז: החלטתי, אני לא מוכן.

שמואלי: לא מוכן למה?

בועז: אני לא מוכן להגזמה של רינה בניקיונות. אני לא
מוכן למה שזה דורש ממני, ואני לא מוכן שהיא תקבע
את רמת הניקיון ותעיק עליי עם זה.

שמואלי: אתה יכול להגיד לה את זה?
בועז: כן. רינה...

רינה: כן?

בועז: אני רוצה לומר לך שאני לא מוכן יותר לעמוד
בסטנדרטים שלך.

רינה: אז מה אתה רוצה שאני אעשה? שאני אנקה אחר־ך?
בחודש תשיעי?

בועז: רגע, שמואלי, אני באמת לא יודע מה להגיד לה.
שתנקה לבד בסוף ההיריון?

שמואלי: זה מה שהיא בוחרת? זאת הבחירה שלה. מה
האפשרויות האחרות? אתה הרי לא מוכן להשתנות.

בועז: גם היא לא מוכנה.

שמואלי: רוצה לכדוק איתה את זה? אם כן, תשאל שאלה מלאה, כאילו שאתה מתחיל את השיחה מבלי שהיא יודעת מה הנושא.

בועז: בסדר. (פונה לרינה) רינה, אני רוצה להגיד לך לגבי הניקיון, שיש הבדל בינינו ושאת מנסה שאני אעמוד ברמת הניקיון שאת קובעת. אני לא מוכן.

רינה: אז מה אתה רוצה שאני אעשה? אני לא מסוגלת! בועז: גם אני לא. די, אני לא רוצה לחיות ככה, זה מוגזם. שמואלי (לבוועז): מה אתה מנסה לומר לה? מה אתה רוצה שיהיה בפועל? מה זה נקרא מוגזם? במקום לומר 'מוגזם' – תסביר.

בועז: אני מאוד רוצה שיהיה בית נקי. קשה לי עם ההערות שלך, וקשה לי עם זה שפירור יכול להרוס לנו את היום. רינה: דווקא את זה אני מקבלת. ההערות שלי לא נעימות ופירור הורס גם לי את היום.

בועז: אז מה את אומרת בעצם?

רינה: שהבעיה שלך היא לא עם הניקיון אלא עם ההערות שלי, ואת זה אני מקבלת. אני לא רוצה לשנות את רמת הניקיון, זה קשה לי. אני מוכנה להתאמץ מאוד לוותר על ההערות שלי.

בועז: אבל בגלל רמת הניקיון את מעירה לי, זה דבר אחד.

רינה: לא, כשדיברת הבנתי שלא. אם אתה מוכן להשתדל שרמת הניקיון תהיה כמו שאני רוצה, אני מוכנה להתחייב

שאעשה כל מאמץ לא להעיר. אני מבינה שזה פוגע בך כמו שחוסר הניקיון פוגע בי.
בוועז: זה נכון, אין לי בעיה עם רמת הניקיון שאת רוצה, רק אני לא מוכן שזה יהיה דבר שהורס לנו את היום.
רינה: מקובל עליי. אני מוכנה שרמת הניקיון שלך תהיה הסטטוס המחייב, ורמת הניקיון שלי תהיה תוספת ששנינו מתאמצים עליה. כך יהיה לי קל יותר לא להעיר, אבל אני צריכה הבטחה ממך שהמאמץ יהיה משמעותי ואמיתי.
מירב: רגע, נעצור שנייה. בוועז, התגובה של רינה הפתיעה אותך?

בוועז: כן.

רינה: גם אותי.

שמואלי: אותנו לא כל כך. זה היה בהחלט מרשים מצידך, רינה, המוצא שמצאת לבעיה שלכם. אבל זה לא מפתיע. שניכם רציתם בזה, ורק חיפשתם את הדרך לשיח שיוביל אתכם למצוא במה אתם לא חלוקים וכיצד ליישב את העניין. לזה קוראים אהבה בפעולה. האכפתיות שלנו תמצא בשבילנו את הפתרון כאשר השיח בינינו יהיה מזמין.

שיעורי בית

הביאו לבן הזוג מתנה מיוחדת ומחדשת לכבוד ראש השנה, משהו קטן שמניע את הרצון להתקרב. שנה טובה ומתוקה!